

FOLK OG LAND

NR. 2. — 11. ARGANG

LØRDAG 20. JANUAR 1962

LØSSALG 75 ØRE

Sigurd Haugan
Mølum 39

Arminius:

Russland og Tyskland

Bakgrunnen for de russiske diplomatiske følere overfor Vest-Tyskland

I vest — — —

Det har i FOLK OG LAND ved en rekke anledninger vært pekt på farene ved den holdning spesielt pressen i de vestlige land har inntatt overfor NATO-partneren Tyskland. En har ikke forsømt en anledning til å friske på den gamle tyskerhets fra krigens tid, noe som blant annet er tydelig også her i Norge, selv i presseorganer som en skulle tiltro større politisk forstand.

For den som oppfatter den tyske presse av idag med dens begredelige botferdighet for gamle synder som et uttrykk for hva det tyske folk mener, og demed tror farefritt å kunne fyre opp under de gamle giftkjeler, den tar skammelig feil. Aldri i noe land har vel pressen og de andre opinionspåvirkende organer vært i så avgjort motsetning til folket som i Vest-

Tyskland. De av seierherrene lisensierte skrivekarle; alle de hjemvendte emigrantskribenter og storparten av det partipolitiske skumrasket som idag fører det store ord i Tyskland, representerer intet annet enn seg selv.

Det tyske folk sluttet jo nesten 100 prosent opp om det tredje rike, så fast sluttet dette folk opp om det at det holdt ut til siste slutt gjennom nederlag og nød. Og selv om de enkelte idag velger den fornuftige minste motstands vei og tier til sjakalflokkens hyl, så betyr ikke det hverken enighet eller likegyldighet. For fremdeles er stoltheten over Hitlers seirende arméer, som så stor del av tyskerne selv var med i, stor og alminnelig i hele det tyske folk. Og selv det endelige nederlag for en materielt knusende overlegen fiende, bestående av så å si en hel verden, kan ikke fordunkle de uforglemmelige seire som savner like i krigshistorien.

Og disse gamle soldater med sine barn og sin slekt, de er vare for den holdning overfor Tyskland som gjenspeiler seg i pressekommentarer og

(Forts. side 6)

Da Sovjetsamveldet ville ha separatfred etter Stalingrad

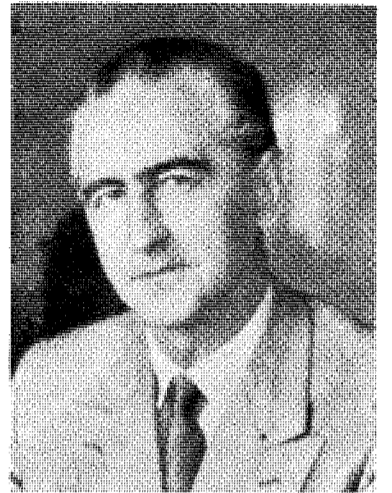
Sensasjonelle avsløringer i dr. Peter Kleists nye bok

Vi vil gjerne henlede oppmerksomheten på en ny bok av den kjente tyske østekspert dr. Peter Kleist: «Die europäische Tragödie», som er kommet på Verlag K. W. Schütz i Göttingen, og som forøvrig kan bestilles gjennom FOLK OG LANDS BOK-TJENESTE.

Hvis det finnes et kronvitne om Det tredje rikets østpolitikk, et som gjennom spesialkjennskap og aktiv deltagelse er berettiget til en vurdering, så er det forfatteren. Kleist stammer selv fra Østen, fra skjebnebyen Danzig, som så brutalt ble revet vekk fra Tyskland ved Versaillestraktaten. Men nettopp dette at han fra de yngste år hadde problemene og tragedien tett inn på livet, gjorde at han viet hele sitt studium og sin arbeidskraft til de problemer som er knyttet til den tyske østpolitikk.

Kleist skapte seg hurtig et navn som medarbeider ved vitenskapelige stiftelser og som representant for østprøvisse utenrikshandelsorganisasjoner. Som følge av dette havnet han snart i Dienststelle Ribbentrop, hvor han hurtig steg til leder for hele østavdelingen. Stiftelsen av Deutsch-Polnische Gesellschaft, forsøk på å komme til en ordning med Polen, flyvetur til Moskva i Ribbentrops stab og spranget ut i krigen var de første dramatiske etapper av hans virke, skildret i denne bok.

Østfelttoget, oppbyggingen av østministeriet og forsøket på å erstatte planekjøringen i øst med en politisk krigfø-

Dr. Peter Kleist

ring var annen etappe. Han legger frem for oss hele omfanget av de tyske muligheter, men også summen av oppstyrtethet og bornerthet som bite for bite slo disse sjanser istykker.

Som den tredje og mest dramatiske akt følger skildringen av de sovjetiske fredsfølere over Stockholm i årene 1943/44. I krigens sluttfase ble Kleist også trukket inn i det farlige spill mellom Himmler og den jødiske verdensorganisasjon med sikte på å oppnå en politisk avslutning på krigen.

Av ganske spesiell interesse er vel her hans skildring av de forhandlinger han førte i Stockholm med en representant for den kjente russiske ambassadør i Stockholm, Madame Kollontai. Forhandlingene skjedde etter en tilnærming fra russisk side da Kleist i annet oppdrag oppholdt seg i den svenske hovedstad, og han

(Forts. s. 6)

Og i øst, er ønsket det samme: et gjenforenet og gjenoppstått...

Tyskland

De fire store hovedaktører i den europeiske tragedie

Sigurd Lyngstad:

Alternativet som er falle ut — det tredje

Alt må sjåast i samband. No er tida til omvurdering. No alle er klår over at me er ved ein avgjerande krossveg. — Lagnadstungt kan det verte å gå feil. Skal me velje å gå inn i sams-marknaden i Europa vil det — som vel alle er klår over — få sine politiske fylgjer.

Og den viktigaste — og som talar det avgjerande ord — mot å gå inn i sammarknaden er at vårt folk vert kløyvd. Dette må ikkje oversjåast. Me må ikkje late oss lokke eller truge inn i sammarknaden av økonomiske grunnar. Når verdier som ikkje kan målast i pengar vert sette på spel då tel ikkje korkje millionar eller milliardar kr. for den ein-skilde — mot liv og helse. Nei då vert pengane og det materielle verdlaust. Den som har liv og helse og kan arbeide for sitt materielle livsopphald vil alltid finne råd til å greide seg når han har fridom på sitt livsgrunnlag — jorda, og det den kan gjeve.

Og som for den ein-skilde, slik også for eit folk. Me må som folk sjå det lagnadsavgjerande. Det må ikkje verte ei panikkarta avgjerd. Me må ta ei verkeleg roleg og sakleg avgjerd. Og då vil det nok klart gå opp for alle alvoret i denne saka. Det må kome mykje meir fram av dei konsekvensar det er nærliggjande å rekne med vil bli om me sluttar oss til og bind oss for sterkt utover på kostnad av indre samhold.

Når aust og vest står over for kvarandre slik som dei gjer idag so tenar me ikkje korkje vår eiga sak eller verdsfreden ved å late oss binde til den eine parten. Dertil gjer me stillingen vanskelegare for våre grannar, berre tenk på finnane.

Kvifor kjem det ikkje fram at det for oss som folk finst eit alternativ millom aust og vest? Dette er det vår oppgave for oss som folk å gjere til vårt. Ikkje berre fordi me ser dei store hovudfeil med systema i aust og vest. Me ser vår livsform truga frå bækantar. Og me ser at menneskja på vår jord kan ikkje vere tent med at den eine eller andre av desse motstridande partar får overtaket i ein maktkamp som vil ende med at me kjem under eit openbert diktatur (folkedemokrati) eller eit såkalle demokrati som i røynda er maskert pengediktatur. Kom berre ikkje å påstå at den må vere kommunist som ikkje sauediltande vil vere med på det som dei vestorienterte står i ferd med å gjere: Utlevere oss ogso formelt til dei makter me dessverre er komme vel mkyje i klørne på forhand. Som me har fått lære å kjenne på ein slik måte at me no

må tvertimot nytte det høve som er bode oss til å tale «Roma midt imot».

Me burde ikkje gå til eit lagnadsavgjerande val tvilkande og uvisse. Nei dersom det vert gjort, då vil vel det berre seie at det vert framtinga ei avgjerd før folket har fått tid til å gjere seg ei fast og avklåra meining. Og då vert valet som skal gjerast forfuska og soleis i røynda ikkje noko val.

Me burde vere takksame for at det er sagt klart ifrå at dersom me ikkje no evnar å marknaden, har me ingen veg attende.

For meg ser det slik ut: dersom me no ikkje evnar å stå på oss sjølve, ikkje ser våre eigne mogelegheitlar til ei rikare og betre framtid nettopp ved å retteleg vakne opp til vern om den fridom me står iferd med å «friviljuga» gjeve frå oss, og med veksande livsvilje til å frigjere oss frå dei «usynlege» treleband som me likevel merkar på mange måtar, då er me ved vegs ende som folk. Då er me ved siste krossveg. Då er det «møte med knappestøyparen».

Kvifor er det so uklårt og so mykje forvirring i denne saka? Politikarane har vore lenge nok godtruande og vikla oss inn i sokalle «samarbeid» med store og mindre store røvarar i dei sokalla «Sameinte Nasjonane» og i «Nato», og den avtale som Erling Pettersen nemnde er gjord med finansrådet for Verdensbanken, som gjer oss økonomisk bundne. Er det fordi nokre av politikarane ser dei har «forlovd» seg, at dei har oppmoda folket — veljarane — til å ut-tale seg? Lat oss vere klår over den vanskelege stilling politikarane står i. Dei har sagt A (då dei t. d. gjekk inn i Nato) no er dei i millomtida (nokre truleg?) vorte vonbrotne over «samarbeidet» med dei «store». Det teiknar ikkje bra når slikt kan hende under dei S. N.s merke som at Kongo skal «sameinast» med våpenmakt? Jau, det er vel nokon kvar som anar at det umogeleg kan kome noko godt ut av slik framferd, og at verdi aldri kan sameinast på ein slik måte. Nei det som skal sameinast må byggjast på det rette grunnlag. Då vert det naturleg og friviljug sameining til beste for alle.

Men attende til A og Nato. No gjeld det om det skal seiest B, dvs. gå inn i sammarknaden. For politikarane som har sagt A vil det no vere inkonsekvent å ikkje seie B. Difor kan me vel ikkje vente tiltaket til slik politisk «kuvending» skal kome frå desse same politikarane. Difor står det no på urveljarane — folket sjølv — kvar og ein — på meg og deg.

Det er me som må vite kva me vil, det er me som må bere skaden om det vert gjort eit feil val, og det er me som må vere reide til å bere dei økonomiske vanskar me må rekne med frå «Nato-venene» — i fyrste omgang — dersom me no ikkje syner oss viljuge til å late dei få ikkje berre den «eine enden», (Natomedlemskapet) men og den andre og bukta. Elles kan ein freistast til å tvile på om me vert utsette for ein slik «hemn». — Nei, har dei bruk for våre varer er dei vel ikkje dummare enn at dei skynar dei kjem ikkje undan å betale det dei kostar, og det som ikkje er bruk for må likevel finne annan marknad. Må me omstille oss? Det må me i alle høve om me går inn i sammarknaden. Kvifor ikkje like gjerne ei omstilling i retning av betre sjølvforsyning av dei mest livsviktige ting? Elles skal me ikkje gløyme at det er i hovudsaka livsviktige ting for andre å få, det me kan føre ut av varer. Soleis er det lite truleg at det er me som vert dei taplidande på eit slikt grunnlag i lengda.

Om «kloke» hovud har rekna ut at jordbruk her i landet er «valutatærande», so er det likevel røyndom som ikkje kan bortsnakkast at det som den norske jorda gjev er livsviktig å få for svoltne munnar. Uten mat duger det ikkje korkje med «hard valuta» eller gull. Om Guds grøne jord vart omskapt til «hard valuta» — vilde det vere døden for oss alle. Kvifor då late oss binde til den «dødbringande faktor» som rentesystemet og gulletts makt er? Lat oss frigjere oss frå denne overtru av svartaste slag. Nei, det er ikkje gull og hard valuta som er minimumsfaktoren for vår framgang som folk korkje materielt eller åndeleg. Me har realverdien i vår jord, skog og jordbruk, fisken i havet, våre kraftkjelder og industri (om ikkje all industri er so livsviktig og av det gode), og største realverdien burde me oppdage i oss sjølve som folk, og i vår gode fedrearv.

Men dersom me ikkje i vår avgjerande lagnadsstund skynar dette, då må det vere fordi me er inne i ein tidsbolk som dei gamle nordmenn forstod som dei verste av alle uår, uår i folket. Endå dei visste av røynsle kor lagnadstungt det kunde vere med uår av vanleg slag. For den tids menneskje kunde det verte avgjerande for liv og død om det vart gode åringar (åvlingar) eller om kornet kanskje fraus nokre år på rad.

Ikkje hadde dei gamle framsynte (ættekjære og fridoms-

(Forts. side 7)

I løgnens fimbulvinter

Av KRISTEN GUNDELACH

*Løgn! — Løgn! — Løgn! — Over, under, for og bak!
Et fjellkompleks av løgn mig innestenger.
Bedragets dryppsten mot min isse henger,
og sludder drysser ifra grottens tak.*

*Min rankhet greier ikke mer stå rak.
Min frie ånd kan ikke ånde lenger.
Det sannhets fresebor som utvei sprenger
får intet surstoff, flammens kraft blir svak.*

*Men all den løgn kan ei min visshet kvele,
og sannhet dør ei om den nu må tie,
og derfor vedblir jeg trods alt å t r o .*

*Jeg er som frøet, inneklemt i tele:
jeg kan ei tine den — men bare bie:
når våren kommer vil min kjerne gro!*

In memoriam

Fru ELISE RØRING,

kontoret den deilige vårdag, fra bakhold ble myrdet. Vakert og med verdighet bar hun sin store sorg, og da det såkalte rettsoppgjøret en måneds tid senere tok til og raste over landet med alvorlige følger for hennes kjære, bevarte hun også sin ro og verdighet.

Fru Røring var meget nasjonalsinnet og så med engstelse på utviklingen i Norge. Menstadslaget foregikk like i nærheten av hennes hjem. Da så Vidkun Quisling i 1933 kom med sin antikommunistiske bevegelse Nasjonal Samling, sluttet hun seg straks til den sammen med sin mann og fire sønner. Lange turer oppover i Gjerpen og utover i Eidanger tok hun med trykksaker om Nasjonal Samling og ble vel mottatt, stille og rolig som hun var. På alle møter var fru Røring en ivrig leser av FRITT FOLK og senere FOLK OG LAND.

7. april 1945 opplevet hun den store sorg at hennes elskede sønn Nils, som nettopp var blitt gift og hadde fått sitt eget lille hjem, på vei til

kontoret den deilige vårdag, fra bakhold ble myrdet. Vakert og med verdighet bar hun sin store sorg, og da det såkalte rettsoppgjøret en måneds tid senere tok til og raste over landet med alvorlige følger for hennes kjære, bevarte hun også sin ro og verdighet.

Den siste tid av hennes liv la barmhjertighetens slør seg over det onde mennesker hadde gjort henne, men sin glede over naturen og blomstene beholdt hun, og over den kjærlighet hun fikk. Per fant årets første blomster til henne, og så kom nøkleblomstene og alle vårens andre blomster. Derefter var det all sommerens og høstens prakt som frydet henne.

Per skriver: Om mor har vi bare gode minner, og det samme sier vi alle som etter 1933 lærte henne å kjenne.

V. F. K.

Til alle mine venner blant gamle NS-folk

Alle vi som var med Quisling i hans kamp for Norge vet at han var en ærlig patriot og en usedvanlig fremsynt politiker og filosof. Han ofret sitt liv for det norske folks fremtid.

«FOLK OG LAND» er den eneste avis som har gjort noe for å tilbakevise de urettferdige beskyldninger som den norske avdeling av verdensdemokratiet har rettet mot ham.

Jeg vil derfor oppfordre alle mine gamle venner til å støtte avisen ved at hver abonnent skaffer en ny abonnent og at alle som overhodet har anledning, sender inn pengebidrag til støtte for «Folk og Land»s drift.

Orvar Sæther.

*Sjeldan liggjande ulv
lambekjøtt får
eller sovande mann siger.
(Håvamål).*

*O, lær oss, åpne fjorder
å tenke sent på havn
og ikke vende roret
om vinden står i stavn!
(Nordahl Rolfsen)*

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 43 33

ANNELISE PAROW
TANNINNSETNING

Trondheim
Gisle Johnsonsgt. 5 - v. Lademoen kirke - Voldsminde

Tannlege

MARTIN KJELDAAS
Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKRAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Ny norsk «målsetting»

Vi skal få en nyordning av og en ny «målsetting» for forsvaret, og det er visselig på tide, for det har tatt morderlig lang tid før vår sakkyndige forsvarsminister har oppdaget at hele det grunnlag vi har bygget på siden vi, under en komisk påberopelse av «nøytraliteten i 1940 som ikke førte frem», meldte oss inn i den amerikanske satellittblokk NATO og la oss til hvile under atomparaplyen.

Dette skjedde i de dage da «folkemeningen» i Norge og i andre hyklerske land i Vesten ikke hadde moralske betenkeligheter, det være seg over atombombeprovver i amerikansk eller britisk regi, eller over bruk av slike bomber i det hele tatt. Den samme «folkemeningen», slik den kom til uttrykk i presse og kringkasting, hilste jo til og med med jubel «vår alliertes» atombombekasting mot sivilbefolkningen i Japan som en ny krigsbedrift i tilknytning til arealbombingen av tyske byer, blant annet med britiske fosforkanistre.

Efter at også USA's store motstander i kampen om verdensherredømmet, Sovjetsamveldet, fikk sine atom-bomber, har «folkemeningen» fått moralske anfektelser med hensyn til bruken av atomvåpen — iallfall når det gjelder russerne. Og også det USA som med atombomben i baklommen terroriserte en hel verden, som først kastet hele Øst-Europa i fanget på Sovjetsamveldet og kommunismen, og derefter sanket restene sammen i sitt NATO for å bekjempe det samme Sovjetsamveldet, synes nå det er moralsk forkastelig å bruke atombomber. Så lenge det bare gjaldt Japan, Øst-Europa eller til nød Vest-Europa, fikk det gå an, men etter at russerne med sine interkontinentale raketter også kan bringe djevelskapen inn over USA, fikk moralen overtaket også i Gods own country.

Og så er vi da kommet dit hvor den norske forsvarsminister i dag oppdager at USA ikke lenger vil slå opp sin atombombeparaply over det troskyldige Norge, som hadde slike moralske betenkeligheter over atombomber plasert på norsk jord, men ikke over atombomber kastet på russisk, dette Norge som ble så skammelig narret i 1940, da det ikke fikk sove ifred under den britiske flåteparaply, og som derfor valgte den nye amerikanske soveplass med den deilige dollarsdynen.

Nå står vi der som en liten og håpløst fortapt amerikansk utpost i det høye nord, uten noen beskyttelse i det hele tatt fra «våre forbundsfeller», for hva i all verden skulle de kunne hjelpe oss med annet enn å slippe atombomber både over oss og over våre motstandere? Vi står der politisk isolert, med Finnland som en i sakens natur sikker motstander og med vårt broderland Sverige som en potensiell.

Slik er situasjonen nå, da Arbeiderpartiet og dets borgerlige katastrofetilhengere må ta konsekvensen av den forfeilede politikk og gi oss en ny og formodentlig like tåpelig «målsetting» for det norske forsvar.

For det er tydelig av de uttalelser som foreligger, at en slett ikke akter å ta konsekvensene av de faktiske forhold ved å frigjøre oss fra NATO-forpliktelsene. Sveriges vei er vel ikke særlig heroisk, men den er realistisk, og den kan dessuten få en mere solid underbygging hvis den bygges på et forsvarsforbund — og helst også et intimt politisk forbund — mellom de to broderfolk i Skandinavia, altså et slags skandinavisk fellesmarked. Og efter at USA nå har betydet Europa at det får forsvare seg med vanlige konvensjonelle våpen, er en slik nøytralitetspolitikk med kruttet tørt — slik svenskene alltid har holdt det — ikke uten håp og muligheter i en verden hvor to jevnsterke

Svensk gudstjeneste

Den 24. oktober var min kone og jeg på ferietur med bil fra Oslo til Danmark via Sverige, hvorfra vi skulle reise med Europafergen fra Varberg til Grennå i Jylland klokken 23,30 om kvelden.

Vi kom tidlig om em. til Varberg. Været hadde vært fint på turen fra Oslo, men da vi kom til Varberg satte det inn med regn og sterk vind. Vi ruslet litt rundt i gatene i det stri regnet. Da vi kom til byens kirke, så vi mange mennesker strømme inn i kirken. Vi bestemte oss for å gå inn i kirken for å ha det lunt og varmt en times tid. Vi var ikke oppmerksom på at det var F.N.-dagen. Men det viste seg at det skulle være overrekkelse av F.N.-flagg til et par skoler m. v. Det var også preken i dagens anledning av byens kyrkoherde Gunnar Helander.

Teksten var: «I äro alla brödre». Men jeg må si at da min kone og jeg forlot kirken etter endt gudstjeneste, var vi mildest talt litt forundret. En stor del av prekenen gikk ut på å skildre hvilke forferdelige mennesker tyskerne hadde vært under krigen. De hadde bundet inn bøker av menneskeskinn osv osv. i samme dur. Han nevnte selvsagt ikke et ord om Dresden, Hamburg og alle de andre tyske sivile byer hvor sivilbefolkningen svømmet i fosfor i gatene under bombeterroren eller atombombene over de japanske byene. Han opplyste å ha vært misjonær i Syd-Afrika og han snakket om rasediskrimineringen der. Han sa dog ikke et ord om at Syd-Afrika hadde vært under engelsk styre siden boerkrigen da de opprettet sine konsentrasjonsleirer for de overvundne boere med deres kvinner og barn.

Han uttrykte sin store glede over at Albert Luthuli hadde fått Nobels fredspris nettop av Nobelkomiteen i Norge. Merkelig nok sa den svenske presten ikke et ord om at også svensken Dag Hammarskjöld var blitt tildelt Nobels fredspris for 1961.

Er det å vente annet enn at kirkene ofte blir stående tomme når kjærlighetens evangelium blir forkynt på en slik ensidig måte?

ALF GLENG.

makter kjemper om overtaket.

Å delta i noe amerikansk korstog mot en kommunisme som korsfarerne selv har sloppet løs, kan ikke være noen oppgave for det lille norske folk i dagens situasjon. Vi har dessuten alt ydet vårt bidrag til dette korstoget, for en skal ikke glemme at Norge mistet 800 unge nasjonalbevisste og frivillige korsfarere

Slik ser en amerikansk avis på verdenssituasjonen. «Hva foreslår De?» spør Adenauer «doktor» Kennedy.

Vår i vente

I «DAGBLADET» for 22. desember 1961 skriver en rekke innsendere om «9. april» og tyskerne og artiklene er av den karakter at vi øyensynlig nu beveger oss inn i et mere sannferdig klima enn før, idet bladet ikke kommer med en eneste «hale» eller sur bemerkning.

Jeg skal anføre:

T. W. Grimsgaard: Da det er en kjennsgjerning at NATO ikke kan bestå uten Tyskland, som således er nødvendig bl. a. for Norges forsvar, kan jeg ikke se annet enn at alt kjegl om det forgangne bare kan tjene til skade også for Norge.

Vera Grønlund: Enn om det var våre historiebøker som er gale?

Guttorm Lie: Vi trenger ingen Kart Lux til å ødelegge fullstendig legenden om det tyske overfall på Norge. Det har Johan Scharffenberg for lengst besørget i dagspressen med vanlig klarhet og grundighet. En kontraprøve setter uten videre tingene på plass? Hvis de allierte hadde hatt bein nok i nesen til å hærta landet før tyskerne gjorde det, — ville dette ha resultert i det samme gnålet om «overfall»?

Ikke sant? Det er vår i vente.

METEOROLOGEN

dengang muligheten var der til å stanse kommunismen.

En bør heller ikke glemme at de overlevende av disse norske korsfarere, mange ilde skamferte, ble satt bak lås og slå av dagens nye papirkorsfarere, en skammelig og lumpen urett som til denne dag ikke er gjort god igjen.

MEN ROCAMBOLE VAR IKKE DØD — —

Vi har ikke hjerte til å forholde våre lesere dette søte lille telegrammet til AFTENPOSTEN fra dens Roma-korrespondent:

Det forestående bryllup da Sophia Loren's søster, Maria Sicolone, skal gifte seg med Mussolinis sønn Romano Mussolini, blir en usedvanlig begivenhet. Bruden opptrer i hvitt og brudgommen i fascistenes kjente svartskjorte.

Bryllupet holdes 11. februar og vil samtidig tjene som påskudd for et møte følgende dag da halvparten av gjestene i all hemmelighet vil møtes i Forli for å drøfte mulighetene for å reorganisere de ytterliggående høyrebevegelser i Europa. Halvparten av bryllupsgjestene er ledende fascister, blant dem den britiske fascistleder Sir Oswald Mosley.

Valget av bryllupsdag er i seg selv, symbolsk. Det er årsdagen for undertegnelsen av lateranpakten med paven da det tidligere italienske fascistregime etablerte sin forbindelse med Vatikanet. Det er en pekepinn om Romano Mussolinis egen innstilling. Selvsagt er jeg fascist, sier han. «Å svikte fascismen ville være å svikte min fars minne».

Innbydterne til denne fascistisk-nazistiske sammenkomst mener stadig at bryllupet er et glimrende påskudd. Blant gjestene er Arturo Michelini, generalsekretær for det italienske nyfascistiske parti, Pino Rautò som er betraktet som «Italias Rosenberg», den nazistiske flygeneral Hans Rudel og utsendinger fra den franske OAS-bevegelsen. Hvis det skulle bli umulig å holde møtet i Forli vil det i stedet finne sted noen dager senere i Echternach i Sveits.

Fra andre kilder:

SOVJETS IRÄDSLÅ

Av den svenske militærforfatter
överste Alf Meyerhöffer i FRIA ORD

I nedenstående artikkel, som vi henter fra vår svenske kollega FRIA ORD gjør den svenske militærskribent oberst Alf Meyerhöffer, som vi forøvrig har presentert for våre lesere tidligere, noen interessante betraktninger i tilknytning til dagens utenrikspolitiske situasjon med utgangspunkt i den vanskelige stilling Finland er kommet i og som Norge sannelig ikke har gjort lettere for nabolandet:

Oberst Meyerhöffer

President de Gaulle är den ende av världspolitikens förgrundsgestalter som offentligen har hävdad, att Sovjet är en koloss på lerfötter. Hans främsta argument har varit Sovjets skräck för et starkt Kina. Ingen statsman i främsta ledet har heller lika energisk som den franske presidenten gjort gällande att rysserna bara respekterar makten. Någon undfallenhet får man därför aldrig visa för kommunisterna vid förhandlingar.

Men småstater i Sovjets omedelbara grannskap, exempelvis Finland, kan befinna sig i ett tvångsläge och måste ge efter oavsett vad man innerst inne själv vill. Den främste militäre författaren i vårt östra grannland är överstelöjtnanten Halsti. Före vinterkriget skrev han en djuplodande bok, om hur Finland skulle försvara sig mot Sovjet. Underlägsenheten i personal och materiel kunde endast kompenseras genom utnyttjandet av skogen, mörkret och stor rörlighet vid sidan av vägarna. Tack vare detta och rysk militärs oskicklighet — vilken sedermera förvånansvärt snabbt bortarbetades i röda armén — vann man en serie stora framgångar. Men den ryska övermakten var ändå för stor. Nederlaget efter andra världskriget fullbordade Finlands beroendeställning till den militärt starka grannen i öster. Halsti blev efter hand den främste militäre talesmannen för att Finland nu var tvun-

get att göra front mot väster och anpassa sitt försvar efter det nya läge, som uppstått. Detta har politisk benämnt Paasikivilinjen, på sistone av Chrusjtjev omdöpt till Paasikivi—Kekkonenlinjen. I första häftet av Paasikivisamfundets nya tidskrift ger överstelöjtnant Halsti, som i november 1961 valdes till Paasikiviförbundets ordförande, en interessant förklaring varför Sovjet har så bråttom just nu. På sätt och vis finns det inte så mycket nytt i motiveringen annat än det starka betonandet av tidsfaktornas dominerande betydelse för Sovjet. Kina kan bli både jambördigt och militärt starkare än Ryssland om inte över hela världen så i alla händelser som konkurrent i Asien. Till Halstis argumentering kan ytterligare framhållas, att ingen satsat så hårt på det asiatiska Sovjets framtid som just Chrusjtjev. Ju längre tiden går dess viktigare är det att Sovjets östgräns är tryggad och dess ömtåligare blir Sovjet i denna riktning. För att åter anknyta till Halstis resonemang måste Sovjet kunna koncentrera krafterna mot öster. Men i väster har ryssarna alla besvärigheterna med satellitstaterna och atlantpaktens växande styrka att övervinna. Därför har Sovjet bråttom just nu.

Allt tyder på riktigheten i den finske överstelöjtnantens resonemang. Liknande synpunkter har f.ö. även framlagts både i västtysk och amerikansk litteratur. Men

(Forts. side 7)

I SANATORIET

Veggene er fulle av storker, som alle bærer reivebarn i nebene. Tapetene er av kostbart, vaskbart stoff. På det runde nattbord står det også en stork på ett bronsebæn. Når man trykker på det annet, opptrukne bæn, blir storken til en eventyraktig vakker lampe. Regnbuefarget lys stråler ut gjennom den gjennom-siktige fuglekropp og gjennom svøpputene av glass, hvorfra et leende barnehode titter frem. Den brede seng står midt i det store værelse og synes å være laget av lutter kniplinger og silke. På vaskeservanten i hjørnet står små flasker og flakonger, pudderdåser og cremedåser. Innimellom dette et sølvhårnett, børster, kammer, lebestifter og brokede bånd, ringer og et ørlite gull armbåndsur.

Kvinnen som hviler i sengen, halvt sittende, halvt liggende, har nattsvart hår skilt i midten. Det danner en underlig kontrast til de store blå øyne. Hun er meget vakker, også nå da hun furter. Lebene hennes er i uavbrutt bevegelse. Stemmen er behagelig dyp, men nå klinger alten en smule skingrende.

«Trett, trett, jeg er også trett — i min tilstand, og jeg gjesper ikke slik som du! Hvorledes står det til med barna?» Uten å vente på svar plaprer hun videre. «Tenk deg, kanskje det vil skje alt imorgen, det har overlegen sagt! De er alle så henrivende mot meg her. Vakre russerinne

her og vakre russerinne der, men hva hjelper det alt sammen, man må jo skamme seg overfor legene og pleierskene! Herr gemalen viser seg ganske enkelt ikke. Der, ser du rosene? De er fra den hyggelige værelseslege. Er du sjalu? Si meg er det alt du kan prestere? Du gjesper jo igjen!»

Mannen, som sitter i en dyp stol ved siden av sengen lukker hurtig munnen og fortrekker den til et smil. Han er stor og slank og hans askeblonde hår er omhyggelig børstet. Ansiktet er nybarbert. Tross varmen i rummet har han ikke tatt av seg kappen. Ved siden av ham på det hvite teppe, brodert med utallige røde nelliker, ligger en stor dokumentmappe, en bløt filthatt og grå lærhansker.

«Forøvrig», furter den vakre frue videre, «du har ikke engang noe med til meg i dag. Ikke engang en liten blomst og slett ikke noe å gnaske på. Riktignok har jeg alt jeg trenger, men å komme slik med tomme hender! Du lærer aldri hvorledes man skal oppføre seg. Hvis bare det hele var over. Akkurat nå skal naturligvis barnet komme! Du! jeg har at funnet et navn på barnet!»

Mannen undertrykker påny en gjesp, støtter det trette hode med begge hender og lukker øynene. Hustruens stemme, varmen, den søtaktige parfyme som sengen dufter av, alt virker søvndyssende på ham.

«Josip, som Stalin må gutten hete! Hva sier du til det? Og hvis det blir en pike, så Svjetlana, slik som Stalins datter! Og etterpå skal vi alle sammen reise til Odessa. Vet du at jeg nesten ikke husker Odessa lenger? Men mamma fortalte meg så meget om Odessa — jeg var jo bare en liten baby dengang, vet du. Også om Petrograd har mamma fortalt meg, der hvor hun ble født og vokste opp. Det var skjønne dage dengang før revolusjonen. Men bare for de rike. Men nå går det alle sovjetmennesker godt og derfor vil jeg gjerne dit. Hver kveld hører jeg på Moskva i radioen selvom jeg er aldri så søvni. Jeg kan ikke riktig forestille meg at russerne kommer hit til Prag! Tsjekkerne gleder seg, ikke sant? Hvis barnet kommer allerede i morgen og russerne først om en uke, så kunne jeg

Dødsdans
i Prag

En roman om pragerrevolusjonens dager
i 1945

av OLGA BARÉNYI

(Oversatt av ODD MELSOM)

IX.

også være med! Jeg må da være med! Du kan jo kjøre meg i bilen til Wenzelsplatz hvis det ikke går på annen måte. Stalin har tilgitt alle emigranter. Men jeg er ingen emigrant. Jeg kan jo ikke noe for at mine foreldre tok meg med dengang. Alle var redd for de røde dengang, og dessuten var pappa offiser i Wrangel-arméen.»

Mannen i lenestolen pustet regelmessig. Han sover. Kvinnen er imidlertid så opptatt med seg selv og sine drømmer at hun slett ikke merker det. Hun folder de vakre, slanke armer bak hodet og nynner en gammel russisk folkemelodi. Men valse-takten går snart over i en feiende marsj. Partisansangen. Hun ser partisanheltene for seg, men ikke fillete og utsultede som det skildres i sangen, men som sveisne ryttere i elegante kosakkuniformer med høye, sorte luer. I Paris hadde hun engang en billedbok og i den bladde hun andektig hver kveld. Det var i et lurvete værelse i et lite hotell. Faren arbeidet som nattsjåfør, og moren sang hver kveld i en bar. Den vidunderlig vakre moren i den kledelige russiske nasjonaldrakt. Alle menn var forrykte etter henne. Men en dag var hun vekk og kom ikke mer igjen. Den stakkars pappa — men mamma kunne ganske enkelt ikke leve lenger i det lurvete rummet. Og da så dukken kom fra Nizza, i den sirlige lille støvel av rødt saffianlær, med lang, blå frakk, den hvite bluse med strikkede puff-ermer og det sorte lille snøreliv besatt over det hele med gull og perler — da tok pappa og kastet den ut av vinduet. Skjønt den var så vakker og så lik moren. Siden drakk han, og en dag kom han ikke mere hjem. Da Nina kom til sykehuset var han allerede død. Drosjen som han tjente til livsopphold med var fullstendig smadret.

Nina sukker, stikker hurtig et konfektstykke i munnen og suger på det. Plutselig hører hun i stillheten åndedragene av den sovende mann. Hennes sentimentale stemning slår brått om til kalt raseri. Nei, han er visselig ingen beiler mer, det er ganske enkelt herr gemalen, dette menneske. Hun griper en kjærlighetsroman som ligger på

(Forts. side 8)

O.K.:

FOLKET UTEN ELITE

Noen betraktninger i tilknytning til en FARMAND-artikkel

I «Farmand»s julenummer skriver merket H. en betraktning over tidens dårlighet og eftersøker en elite som kan hindre en ny okkupasjon. — Samtidig retter han et stygt angrep på Quisling og de som fulgte ham i okkupasjons-tiden 1940—45.

Nu er det engang så at det er mange quislinger som leser «Farmand». Det må derfor være riktig her å komme med en ny betraktning over samme emne.

«Farmand» skriver:

«Den elite vi efterlyser er en karakterens, talentets og kunnskapens elite, en gruppe som i kraft av disse egenskaper kan kreves å bli hørt og lyttet til.»

Det er praktisk talt det samme som Quisling skrev i 30-årene før forrige okkupasjon. Han skrev:

«Nasjonal Samling skal være den nye stats bærende stand, kjernen og ryggraden i den nasjonale organisme, en elite som representerer den nasjonale idealitet, solidaritet og vilje, og gir folket en opdragende og styrkende plan for dets liv.»

Opgaven dengang var å hindre en engelsk okkupa-

sjon av Norge. Hvis man kunne det, så gikk alt det andre av seg selv.

Hvis engelskmennene ville holde seg vekk fra Norge, så ville også tyskerne og russerne gjøre det. Det er idag en historisk sannhet.

Den engelske historiker Derry sier det, Koht sier det. Og det er vel ingen historiker idag med aktelse for sitt navn som vil si noe annet. For sikkerhets skyld siterer jeg Koht i «Frå skanse til skanse» (side 8):

«I Nürnberg — og Quislingprosessane kom de fram klare vitnemål om at denne synsmåten (at Tyskland helst ynskte vi skulle bli verande utanfor krigen) for så vidt var rett nokk. Både frå Hitler og frå Goering fekk vi høre at dei helst hadde ynskt Noreg skulle vera utanfor krigen — det var ikkje berre noko dei forklara no etterpå, det var ord dei hadde sagt i sjølve krigstida.»

«Faren for oss låg i det stendige presset frå dei allierte vestmaktene —»

T. K. Derry skriver:

«Innen en måned efter krigsbruddet hadde Churchill som marineminister søkt å få regjeringen til å gi sitt samtykke til å minelegge leden et eller annet sted nordenfor Bergen.»

«Hitlers virkelige avgjørelse om å utføre den (den tyske okkupasjon av Norge) er et resultat av «Altmark»-affæren 16. februar.»

Er ikke dette vidnesbyrd nok? Hadde Kongen gitt ordre til å skyte på «Cossack» i Jøssingfjord, så hadde vi ikke hatt noen tysk okkupasjon av Norge. Men når dette ikke ble gjort, så kunne heller ingen opprustning, heller ingen elite, — intet kunne redde Norge fra en tysk okkupasjon. Det hele fulgte etter hverandre som virkning etter årsak.

Det som Quisling og hans

(Forts. side 8)

Slikt hender i Ben Gurions Israel

En artikkelserie av den jødiske anti-zionist Moshe Menuhin

Moshe Sharett avløste Ben Gurion en kort tid — offisielt

II.

La oss nå begi oss ut på dypt vann i den hensikt å undersøke arten av et regime som kunne frembringe en «Lavon-affære». Denne «Lavon-affære» fra 1954 er som et isfjell: den neddykkede del er den største, skjult under vann. Vi vet nå at den kom opp til overflaten i 1954 for å bli hemmeligholdt til 1960—1961. Dets bunn, dets grunnvoll går imidlertid dypt ned, langt tilbake.

Navnet «Lavon-affæren» er en feilbenevnelse. Pinhas Lavon var og er hittil, bare syndebuggen i en «stopp tyven»-forestilling satt iscene av senior-offiserer i Israels hær i hans forsvarsdepartement, som anklaget ham urettferdig, forfalsket hans signatur og avgav falskt vitneprov. Det virkelige navn skulle vært: «Israelsk militærentyr bringer risiko for verdenskrig III».

Avsløringene omkring «affæren» begynte i Israel i oktober 1960. Og, som et resultat av den voldsomme indre storm som brøt løs, ramlet Ben Gurion og hans hjelpere ned fra den pedestal de var stillet på. Den plutselige forståelse hos den israelske mann i gaten av hva som kunne hende Israel så snart den hele sannhet ble kjent, gjorde «Patriarken av Israel» og hans coteris stilling uholdbar. Folket i Israel simpelthen nektet å svelge den sukkerdekkede sovepille som forsøkte å forklare bort «den episode som omfattet avsløringen av israelske agenter i Kairo og Alexandra, noe som sjokkerte Ben Gurions regjering». De visste bedre.

Israel ignorerer FN-resolusjoner.

Sjokkere Ben Gurions regjering? Når ble Ben Gurions

regjering noensinne sjokkert før?

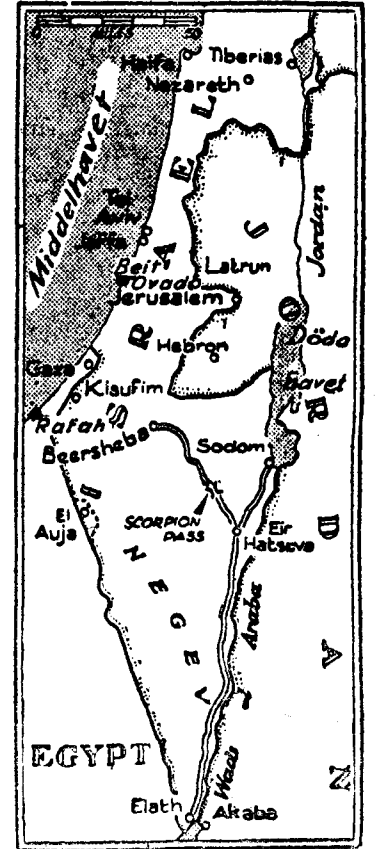
Har Ben Gurions regjering vært sjokkert likeoverfor verden i disse tretten forgangne år, etter hårdnakket å ha bekjempet, ignorert og hånet FN-resolusjon 194 (III) av 11. desember 1948, årlig gjentatt derefter om å «tillate utflyttede palestinaarabere som ønsker det å vende tilbake til deres hjem og et liv i fred med deres naboer snarest mulig, og å betale kompensasjon for eiendom til dem som velger ikke å vende tilbake — — —?»

En million tidligere farmere, arbeidere og kjøpmenn og deres familier er nå hjemløse flyktninger, som lever på magre veldedighetsrasjoner, mens de fører en høyst forferdende og nedverdiggende eksistens, mens de «seirrike» israelere har «befriet» arabiske hjem og arabisk eieendom uten å betale en penny i leie eller kompensasjon.

Ble Ben Gurion og hans menn sjokkert over Deir Yassin, 10. april 1948 — fem uker før staten Israel ble proklamert offisielt — da deres soldater slaktet 254 arabiske menn, kvinner og barn med koldt blod, i den hensikt å terrorisere arabiske samfund og rense Palestina for arabere?

Ble Ben Gurion-regimet sjokkert etter Qibya, 14. oktober 1935, da det beordret en bataljon på 600 mann «som brukte artilleri, geværer, granater og sprengstoff til å gjøre et nattlig angrep på araberlandsbyen Qibya, halvannen mil inne på Jordans territorium, og skjøt ned hver eneste mann, kvinne og barn de kunne finne, sprengte husene, landsbyskolen og kirken. Seksti uskyldige sivile ble begravet — —» (Hentet fra en resolusjon av Sikkerhetsrådet i FN, vedtatt 24. november 1953 og uttalende «strongest censure of that action»).

FN sendte prompte ut en av sine mange resolusjoner som krevet at Israel «skulle ta effektive forholdsregler for å

hindre alle slike aksjoner i fremtiden. USA holdt på å sette i verk økonomiske sanksjoner mot Israel, men effektiv korridorløpning, politisk press, samt Madison Avenue public relations og følelsesfulle appeller tok seg av protestene og truslene om sanksjoner.

Nei, Ben Gurion ble aldri sjokkert, men etter Qibya «følte han seg plutselig trett» og trakk seg tilbake fra sine to offentlige stillinger som førsteminister og forsvarsminister. Han «trakk seg tilbake» til sitt ørkenhjem i Sde Boker for å fortsette sitt førerskap pr. prokura.

Israelsk angrep på Gaza vender araberne til Sovjet

Ben Gurion og hans ledsagere ble slett ikke sjokkert da Ben Gurion ti dager etter at forsvarsminister Lavon var blitt tvunget til å trekke seg tilbake etter «det skjebnesvangre sikkerhetsventyr» ble hentet i hui og hast fra sin såkalte tilbaketrunkethet for å ta Lavons plass og 28.

(Forts. side 7)

Ben Gurions regjering ble ikke sjokkert over terroren mot araberne — —

Lofotposten
— HELE NORD-NORGES AVIS —

Publisert mandag 9. januar 1962

Vestmaktene blokerer Norges kyst
På tre steder er lagt ut minifelter for å stoppe alle tilfarter til Tyskland

All trafikk over Vestfjorden stoppet

Minifelter strøker sig fra Lofoten og over mot Luleå

Representanten valgte Nord og Spitzbergen

Minifeltene skal ikke hindre nor-ske skip i å gå inn til norske havner

Da Sovjetsamveldet ville - Russland og Tyskland

(Forts. fra side 1)

utsatte seg naturligvis for stor fare ved slik uten offisielt oppdrag å innlate seg på forhandlinger.

Kleist førte sine forhandlinger med Madame Kollontais representant herr Clauss, som allerede i den første samtale forsikret dr. Kleist om at «hvis Tyskland går med på grensene av 1939, så kan det få fred innen otte dage».

Det er rimelig at den tyske representant var noe skeptisk, forhandlingene fant jo sted etter Stalingrad og det tyske tilbaketog. Han spurte da også russeren om hvorfor Sovjetsamveldet nå da de tyske arméer overalt var på tilbaketog fremkom med et slikt tilbud. Og så forteller Kleist:

Clauss halte en håndfull russiske opptegnelser frem fra dokumentmappen med den unnskyldning at han ikke var noen politiker og derfor måtte støtte seg til disse opptegnelser, som han hadde gjort etter to lengere samtaler med medlemmer av sovjetambassaden.

«Sovjetrusserne vil ikke», sa Clauss med stor bestemthet «kjempet en dag, ikke ett minutt engang — ni odnu minutu — lenger enn nødvendig for Englands og Amerikas interesser. Hitler har i sin ideologiske forblindelse gjennom de kapitalistiske maktens intriger latt seg hisse inn i denne krig, som har forstyrrt Kreml midt i en avgjørende fase av dets veldige oppbygningsplaner. Riktignok kan Sovjetsamveldet når det tar ibruk sine siste resurser og med hjelp av USA-leveransene yde motstand mot de tyske hærer, ja til og med slå dem i en morderisk kamp. Men over liket av det ødelagte Tyskland vil det utmattede, av mange sår blødende Sovjetsamvelde måtte tre opp mot vestmaktens våpen, som ikke er sløvet av noe hugg. Til idag har ikke anglo-amerikanerne trådt frem med noen garanterte erklæringer om krigsmål, territoriale avgrensninger, fredsutvikling etc.

Heller ikke deres holdning likeoverfor Tyskland er uklanderlig. Rudolf Hess blir ikke behandlet i England som en fanget krigsforbryter, men som en herre. Alle spørsmål fra russisk side om hva det ville skje med ham, har England besvart undvikende. Hele krigens byrde blir veltet over på østen. Om en annen front i Europa er det ikke tale. Landingen i Afrika synes mere å være en flankedekning mot Sovjetsamvelde enn et angrep mot aksemaktene. Som en annen front kan denne stilling ikke bedømmes. En annen front må ta motstanderen i knipetangen, den må ikke bare kile ham i siden. Av samtalen med de anglo-amerikanske statsmenn og generalstabsfolk går det stadig tydeligere frem at hensikten er å etablere en annen front på Balkan. Dette er høyst uønsket av Sovjetsamveldet. Gjen-

nomføres denne plan, så vil Moskva som et mottrekk gå til okkupasjon av Japan, eller i det minste true med det. Balkaninvasjonen ville presse sovjetrusserne vekk fra deres viktigste europeiske krigsmål, sundene.

Som første tydelige advarsel har de av USA leverte hundreogfemti tunge bombefly ikke gått til vestfronten, hvor nødvendig de enn trengtes der, men er innlemmet i den fjernøstlige hær. I Sibir bli det for tiden utdannet 400 nye divisjoner. 200 av dem skal settes inn mot Tyskland, slik at i vinter ialt 600 divisjoner, hver på otte til titusen mann, vil kjempe mot Tyskland. Men 200 divisjoner går som forsterkning til den fjernøstlige hær, som dermed har en absolutt overlegenhet over enhver annen forføybar hær i Østasia.

Også i Persia er det bare med møye blitt nådd et kompromiss med England. Stalin kan derfor ikke tillagge Roosevelt og Churchills fortrøstning noen virkelig verdi. Tyskland derimot er i besiddelse av mange tusen kvadratkilometer, som den røde hær fot for fot må tilbakeerobre under enorme tap av mennesker, materiell og tid. Disse områder er et forhandlingsobjekt i Tysklands hender og det lar seg straks avslutte en konkret forretning på basis av dem».

«Men hva så når denne forretning er avsluttet?» avbrøt jeg (Kleist) Clauss.

«Da finnes det to garantier for opprettholdelse av freden. Den første ligger i nødvendigheten for Sovjetsamveldet av å hele sine sår, utbedre krigsskadene og fortsette sin industrielle oppbygging. Den annen garanti er den økonomiske hjelp som Tyskland herunder kan yde. For hvis Tyskland skulle bli ødelagt, blir Sovjetsamveldet henvist utelukkende til amerikansk hjelp, noe USA nær-somhelst kunne nekte».

Forholdene i Tyskland lå dessverre, selv på denne tid da nederlaget avtegnet seg tydeligere og tydeligere, ikke slik an at disse russiske følere hadde muligheter for å føre frem. Kleist kom opp i store vanskeligheter da han vendte tilbake til Tyskland. Clauss var nemlig på sin side like usikker med hensyn til Kleists muligheter som omvendt, og hadde også henvendt seg til den tyske militærattaché i Stockholm. Denne rapporterte til sin sjef, admiral Canaris, og Canaris meldte av til Hitler. Hans — Hitlermotstanderens og forræderens — melding lød: «Jøden Clauss erklærer at jøden Alexandrov er i Stockholm for å vente på en tysk forhandler. Hvis det ikke innen fire dager kommer en tysk forhandler vil Alexandrov reise videre til London for der å etablere det avgjørende samarbeide mellom Kreml og vestmaktene». Hitler reagerte

(Forts. fra side 1)

avisartikler, i film og i bøker, i kringkasting og fjernsyn verden over. Først og fremst i de land som nå er så avhengig av den tyske hjelp i en ny truende krig mellom de gamle seierherrer innbyrdes. Og som tydeligvis har utsett seg Tyskland som denne krigs slagmark.

Disse nasjonalbevisste legger sammen fornærmelse på fornærmelse, krenkelse på krenkelse, og det er uungæelig at de begynner å ta opp til vurdering den nytte og glede Tyskland har av det ensidige samarbeide med NATO og med Vesten. Fordi det er nasjonale verdier som teller mere enn ideologier.

Og en får vel si at siden august ifjor, da muren ble reist mellom de to Tyskländer, har slike tanker fått ny næring. For Vesten og NATO-partnerne har vist liten beslutsomhet og litt godvilje i dette spørsmål, som de alltid har gjort det når det gjaldt Tysklands gjenforening og tilbakeføringen av de røvede østområder. Tvilen og overveielene rekker også helt opp i de styrende tyske politikeres rekker.

Det har som sagt vært pekt på disse forhold gang på gang i FOLK OG LAND, og spørsmålet har igrunnen bare vært hvor lenge det ville vare før også Russland blir klar over disse sjanser.

Det har vært visse tegn i det siste på en endret holdning fra russisk side, og ikke bare slik at en i Russland har holdt seg mere borte fra den stupide nazisthetsen fra krigens tid. Det har Russland igrunnen gjort i mange år, og

på denne melding med et raserianfall og ga ordre til skarpe forholdsregler mot dem som tjenstlig hadde hatt noe å gjøre med «denne dristige jødiske provokasjon». Det var bare dr. Kaltenbrunner som reddet Kleist dengang. Kaltenbrunner mente selv at ingen av de to var jøder, noe han ellers fant av mindre betydning, og trodde på forhandlingene, men etter det som var hendt var saken så ødelagt hos Hitler at det ingen mulighet var til å fremme den. Kleist selv fikk fjorten dages husarrest.

Slik passerte det gunstige øyeblikk for Tyskland. Kleist sier herom: «Politisk skjedde der intet fra tysk side. Hitler ville ikke «skifte hester midt i strømmen». Han byttet heller ikke ut eslene».

*

Også på en rekke andre områder bringer dr. Kleist i sin nye bok høyst interessante og hittil ukjente opplysninger, ja, i mange tilfeller kan en vel tale om direkte sensasjonelle avsløringer.

overlatt den side av saken til satelittene, spesielt Polen, som frykter for de røvede områder og Tsjekoslovakia som frykter gjengjelden for de bestialske myrderier i 1945, foruten de mindre begavede lokale kommunistisjefer i de vestlige land. Samt naturligvis Vest-Tysklands «venner» og allierte.

Hittil har det imidlertid blitt med svake antydninger, inntil Krustsjov nå har trådt frem med en klar tilnærmelse til Vest-Tyskland i form av en diplomatisk aksjon. Og her er det sannelig nye toner, selvom russerne begynner forhandlingene med et skambud, som ingen utsikt har til å føre frem. Det er ikke den side av saken som er viktig, men dette at russerne åpent peker på et virkelig samarbeide mellom «Europas to ledende folk» Russland og Tyskland som en fremtidig mulighet.

Det er klart at et slikt tilbud må virke fristende for et folk som fremdeles daglig hundses og hånes i allverdens aviser, et folk som ingen støtte får av sine nåværende partnere når det gjelder livsviktige nasjonale problemer, og et folk som igjen begynner å føle kraften og dermed nasjonalbevisstheten våkne. På den annen side foreligger det ikke fra russisk side noe konkret tilbud som kan diskuteres. De gamle melodier om forhandlinger med Russlands tyske lakeier i østsonen, om Berlin som fristad, og ellers overhodet intet, kan visselig ikke lokke noen, men begge parter er antagelig klar over at dette bare kan være et forsiktig utgangspunkt før man kommer over til realitetene.

På den annen side skremmer naturligvis erfaringene fra avtalen mellom Hitler og Stalin, dette narrespill fra Stalins side (og vel også fra Hitlers) som førte rett inn i krigen. De russiske statslederes ordholdenhet er vel også lite å stole på. Dertil kommer at de nåværende tyske partipolitiske ledere er så avhengig av USA, og har sine røtter så dypt plantet i den mislykkede politikk som hittil har vært ført, at de vanskelig kan foreta en slik kuvending. Til det trengtes det minst et norsk arbeiderparti!

Så foreløpig er dette bare et varsel som understreker det FOLK OG LAND så ofte har hevdet.

*

Det kan imidlertid ha sin interesse å se litt på den russiske initiativtager i det nye politiske spill, nærmere bestemt kanskje da Krustsjov selv.

Vi har liggende foran oss en stor artikkel i VG om «Linedanseren Krust — hvor sterk er han?» Siden artikkelen

er snekret sammen av medarbeidere i den amerikanske kringkastingsstasjon Radio Free Europe i München, denne underlige og fordekte institusjon, med spesielt gode tsjekkiske forbindelser, som Olga v. Barényi har angrepet så ofte, blant annet i FOLK OG LAND, så kan en vel gå ut fra at betraktningene er foretatt fra en noe skjev synsvinkel, men sammenholdt med visse opplysninger i telegrammer og andre aviser, inneholder den utvilsomt ting av betydning og interesse.

Det synes nå å være helt klart at det består et alvorlig skisma mellom Sovjetsamveldet og Kina, mellom den vestlige hvite kommunisme og den østlige gule. Pussig nok er det den lille europeiske fillestaten Albania som har avdekket forholdet tydelig for allverden, fordi det i sin lille dukketeaterstrid med Krustsjov har fått støtte fra det Kina, som bare søkte en anledning til demonstrasjoner. Og det later til at skismaet går videre enn til disse storpartnere, for telegrammer forteller at også til de vesteuropeiske lands kommunistpartier har striden bredt seg, blant annet nevner en avis pussig nok det norske kommunistparti og dets organ FRIHETEN som tilhørende de vaklende.

Om dette heter det ellers i artikkelen fra Radio Free Europa:

«Konflikten Kina-Sovjet-Albania brøt ut på den 22. partikongress (I FOLK OG LAND ble den som kjent bebudet lang tid i forveien) og konflikten utvikling i november måned gir eksakte grunner til å tro at Krustsjovs stilling er svekket.

Imidlertid ser det ut som om hans maktstilling innenlands og over partiet i Sovjetsamveldet er like sterk som før, — men hans innflytelse som leder for den internasjonale sammenlutning av kommunister synes å være svekket. (Uthevet her)»

Det er mange som gjetter på at dette forhold, som tydeligvis er riktig bedømt, henger sammen med at Krustsjov (forøvrig i tilknytning til Stalin på hans eldre dager) har sjaltet helt ut den tidligere sterke jødedominans i ledelsen, og at det til og med fra jødisk side direkte tales om antisemitisme i Sovjetsamveldet. For disse venstre-radikale jøder har jo helt fra revolusjonsåret 1917 vært det lim som kittet den internasjonale kommunisme sammen.

Går den derfor nå opp i limingen?

Skal en tro artikkelen i VG, så stikker forøvrig Krustsjovs nasjonale linje dypere enn til disse ytre kontroverser med de gule partnere og konkur-

Alternativet —

(Forts. fra side 2)

kjære) nordmenn falle for freistinga til «eit mål lins», slik som døgnpolitikarane i dag lokkar og trugar med. — Materielle fyremunar, høg levestandard, trur dei berre kan vere mogeleg om me går med i den sokalla sammarknaden.

Dette fortel og gjev opplysningar om desse politikarane og det dei står for som dei nok ikkje sjølv er klår over, sameleis som store deler av folket som dei er eksponentar for ikkje er klår over dette tilhøve: Det er utillateleg etter gammel god norsk ånd og vilje å slå av på sjølvrådet. Dette er ogso greitt fastslege i Grunnlova. Nokre av politikarane forstår seg mykje klokare enn dei gamle nordmenn som var i den «villfaring» at fridomen og sjølvhjelpsviljen var det mest livsviktige. Dei vilde kjenne seg økonomisk frie, og tok heller til takke om det vart smått med eit par geiter som det vart uttrykt i Håvamål. — Sameleis trongen til sjølvrådet i eigen heim: «heime er kvar mann herre».

Eigen tarveleg bustad såg dei betre enn ingen. Korleis vilde dei dømt «dagens nordmann» som helst vil bu i eit slott — på lån og leige og let kvart barn få ei negativ fødselsdagsgåve på 3 000 kroner! Her er me ved det avgjerande spørsmålet: Skal me fortsetje «låne og leige»-vegen og gjere oss til leigetenarar for rentekapitalen: det «usynlege» diktaturet i vest? Konsekvensane av dette er openberre: «Fleirtalet» (som i røynda ikkje er fleirtalet i folket om det vert klart opplyst på ein slik måte at alle vert gjevne

renter. For som det heter:

«Et annet spørsmål av vesentlig verdi er dette:

Har Krustsjov gitt grønt lys for en ny «socialisme», en sosialisme med et ikke-kollektivisert jordbruk?

Spekulasjoner omkring dette har fått ytterligere næring efter en artikkel i partiets teoretiserende månedsblad «Kommunist» som skriver:

Idag — ved siden av de omfattende erfaringer som Sovjetsamveldet har vunnet — eksisterer det også erfaringer når det gjelder den nye formen for proletariats diktatur — folkedemokratiet — og videre: erfaringene når det gjelder sosialistisk omveltning uten nasjonalisering av jordbruket på bakgrunn av den dype tilknytning småbønder har til sin jord».

Hvor meget alvor det ligger i denne antatte kursendring er ikke godt å si i øyeblikket, men det åpner iallfall sammen med de sovjetrussiske forelere mot Tyskland, og dermed Europa, visse interessante perspektiver.

mogeleghet til å sjå dei enkle

realitetane, vil eit kvart barn lett sjå sambandet i saker og spørsmål som her bør sjåast samla, men som ein får inntrykk av at det er nokon som er mest interessert i vert isolerte) vil då i blinde late oss binde endå sterkare til vest — «demokratiet» (det «usynlege» diktaturet). Og då vert me automatisk tvinga til å verte våpendragar for vår «usynlege» fiende i vest. At dette må ende vondt er vel sjølv sagt for ein kvar som har augo opne. I sin konsekvens fører dette til eit nytt «9. april». Då vert dei austorienterte gjorde til «landssvikarar» dersom dei ikkje let seg terrorisere men fylgjer si overtyding. Er det ikkje openbert at me slik driv mot ei større kløyving og ei større ulukke for vårt folk enn nokon gong før? Nei, dette er desverre ikkje klart. Men dette må verte klart. Det hastar. Det gjeld livet for den einkilde og det gjeld livet og fridomen for oss som folk.

Difor må me no sjå færen og finne vår eigen veg. Me må sjå det tredje alternativet — vårt eige. Ut frå det skal me stelle oss i dette vårt land. Då må me fast avvise både aust og vest om dei vil tvinge oss inn i kampen kvar på si side — mot den andre. Kommunistane og Sosialistisk Folkeparti er samde om at me skal ut av Nato. Me kan fleire vere samde so langt. Men fullstendig austorientering slik som kommunistane vil, er dei åleine om. Og å gjere landet til eit militært «tomrom» slik som S.F. vil, er for vågsoomt for oss — og for freistande for dei stridande partar til å sikre seg dette «tomrom» for eigne støde og ikkje late motparten kome fyrst.

Kvifor ikkje heller finne igjen vår eigen norske veg som einast kan samle oss alle: Streng og konsekvent nøytralitet. Gjerne i samband med Sverige, som har synt vilje og evne til å vere nøytrale. Dette vilde ikkje berre vere det beste for oss som folk, men slik kunde me viseleg på beste måte få verka for verdsfredens sak. På anna vis har me ikkje noko me skal ha sagt desom me let oss sluke og vert part i saka på den eine eller den andre sida.

Difor: Me må ta sikte på å verte meir frie og sjølv sagt ikkje late oss mer binde. Me har alt å vinne og i røynda ingen ting å tape ved å ta kampen opp for vår eiga frigjering. Då er det grunnviktig å sjå sambandet mellom økonomisk og politisk frigjering. Og økonomisk frigjering er einast mogeleg på den veg som har vore praktisert å gå med godt resultat uteljande gonger og som var representativ for den gamle nordmann og bonde: Å setja tæring etter næring.

Sigurd Lyngstad.

Sovjets rädsla -

(Forts. fra s. 4)

uppseendeväckande är att detta nu också kan ske i en finsk tidskrift av denna art. Artiklen är författad innan de återupptagna kärnvapenproven, den tjuogoandra partikongressens misshälligheter med partifiender, Rödskina och Albanien, skammens mur genom Berlin samt angreppet mot Finland och de skandinaviska staterna gav ökad tyngd åt uppfattningen om den ryska rädslan.

Sovjets främsta militära styrka ligger varken i robotarna, ubåtarna eller röda armén utan i allsidigheten av dess rustningar. Dessa saknar de påtagliga blottor, som onekligen förefinnes inom västmakternas försvarskrafter. Även om USA ligger efter ifråga om interkontinentala robotar är detta i nuläget dock en underordnad fråga, då allt göres för att undvika ett robot- och kärnvapenkrig, och amerikanerna därtill har sådan styrka i flyg, ubåtar, hangarfartyg och kärnvåpen. Den största svagheten just nu är atlantpaktens brist på högklassiga marktrupper i Europa.

Den saken inser både ryssar, amerikanare och västtyskar. Alla förstår också att den enda stat, som inom överskådlig tid kan råda bot på detta missförhållande är Västtyskland. I förhandlingarna mellan Kennedy och Adenauer har detta varit den senares bästa trumfkort. Reglerandet av förhållandena mellan USA och Västtyskland har ju också medfört, att den tyske försvarsministern Strauss stannade kvar i USA efter den gamles återresa till Europa. De första deklarationerna som synts i denna fråga gäller forcerandet av den tyska arméns upprustning till förut beslutade 12 divisioner, vilket Väst-Tyskland hittills oskäligen fördröjt. Englands skräpliga divisioner på tysk mark har drastiskt döpts till «skelettdivisioner». Så utmärklade är inte de redan färdiga tyska divisionerna, men det har dock sagts att de inte representerar mer än cirka 70 procents stridsvärde av föreskriven styrka vid krigsutbrott. Detta skall nu skyndsamt repareras. Vidare har Västtyskland den kortaste värnpliktstiden inom atlantpaktens, endast 12 månader. Denna skall inom kort utökas till 18 månader. Inte förvandlar dessa åtgärder Tyskland till någon militär stormakt, men det blir i alla händelser den starkaste krigsmakten på europeiska fatlandet, så länge Frankrike är bundet av det algeriska äventyret. Men härutöver tillkommer den stora potentiella militära kapacitet Västtyskland äger, vartill någon an-

Averterer i «Folk og Land»

SLIKT HENDER - -

(Forts. fra side 5)

februar 1955 satte igang et uprovosert «planlagt og forut arrangert» angrep (ord brukt av FN's Sikkerhetsråd) mot Egypts Gaza-stripe. Ved denne anledning brukte de vanlig bevegde styrker fra Israels ekspedisjon «en type rakettkjøretøy som egypterne aldri hadde sett før, sprengte i luften den egyptiske hærs administrative hovedkvarter øst for Gaza og drepte 38 egyptere» og «således gav president Nasser i Egypt et vink om hva som forestod, og var ansvarlig for beslutningen om å søke om våpen fra Sovjetsamveldet». (New York Times, 24. oktober og 26. oktober 1960). Dette kastet i sin tur hele den arabiske og muhammedanske verden i armene på den kommunistiske leir.

Ble Ben Gurion og hans medarbeidere sjokkert da de 29. oktober 1956 uten regjeringens eller Kneseths vitende og samtykke satte igang sitt snikangrep på Egypt? Innen 24 timer beordret FN deres hærer til å trekke seg tilbake til grenselinjene,

Men Sovjet är inte bara förenad i en sällsynt onaturlig allians med Rödskina. Förslagen om atomfria zoner visar, att man inser att riskerna vid kärnvapenkrig inte bara gäller västerlandet, utan också satellitstaterna och Sovjet själv. Därför har Halsti rätt, då han i sin studie anger även detta som en anledning till Sovjets brådska. Det gäller att vinna så mycket som möjligt, innan den fria världens konventionella försvar ökat ytterligare i styrka. Det förklarar också de fräna attackerna mot Danmark och Norge i samband med kraven på Finland, som dock vunnit åtminstone en tidsfrist efter Kekkons möte med Chrusjtjev.

Slutligen får vi inte glömma, att Sovjet har en front i söder, som också i hög grad binder ryska stridskrafter och att det är interessant både i Afrika och Latin-Amerika till förfång för militär kraftsamling mot öster. Så helt saknar kanske bilden av kolossen på lerböcker inte sitt berättigande. I alla händelser är den nervösa ryska brådskan begripelig.

Arkitekt

H U S T A D

Bærumsv. 5, Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 - Oslo

mens israelske patruljer støtte frem mot Suezkanalen for å møte de hemmelige partnere, Frankrike og Englands hærer. Den franske og den britiske regjering ble hurtig klar over at det var for sent i historien til å føre angrepskriger, og beordret straks sine hærer til å trekke seg tilbake, men Ben Gurion og hans klikk nektet å trekke seg tilbake, nølte, pruttet og siterte Bibelen: «Israel kaller Gaza-stripen en integrerende del av nasjonen. Ingen makt, hva den enn kalte seg skulle få Israel til å evakuere Sinal. Og profeten Esais' ord ble fullbyrdet». (New York Times, 11. november 1956).

Denne episode bragte hele verden på randen av en tredje verdenskrig. FN fant seg selv i en kritisk situasjon, da president Eisenhower (som selvsagt visste alt om «det skjebnesvangre sikkerhets-eventyr» i 1954) kom tappert frem til evig ære og kredit for ham, og erklærte: «Det kan ikke bli noen fred uten lov, og det kan ikke være noen lov hvis vi påkaller en regel for internasjonal oppførsel for dem som er mot oss, og en annen for våre venner — — Vi dømmer ingen på grunn av hans navn eller avstamning, men etter hva han gjør, og slik bedømmer vi også andre nasjoner — — Skal en nasjon som angriper og okkuperer fremmed territorium under FN's mishag, tillates å stille betingelser for å trekke seg tilbake? — —»

Disse ord skreinte Ben Gurion, for i oktober 1956 håpet han og hans gruppe ved hjelp av sine allierte og takket være det velvalgte øyeblikk (presidentvalg i USA) at det kunne lykkes å innvikle USA i Israels aggresjonskrig mot Egypt der hvor de hadde feilet i 1954. Moshe Brilliant, New York Times korrespondent i Israel skrev 24. november 1956: «Noen Knesset-medlemmer sa at Israel også kunne spille spillet — — De pekte på at for første gang hadde Israel fått virkelig gode kort. En verdenskrig ville ikke være mindre farlig for andre enn for Israel, argumenterte de. De spør hvorfor ikke Israel skulle utnytte sin sirkulerende 'nuisance value' til å få stormaktene til å presse Egypt og andre arabere til å forhandle om fred».

Det gikk ikke i 1956 mere enn i 1954. Snikangrepet på Egypt med israelske patruljer som nådde Suezkanalen den fjerde dag, ble et nytt beryktet, skjebnesvangert sikkerhets-eventyr mere «moralsk klanderverdig og politisk tapelig» enn «Lavon-affæren» i 1954.

FOLKET UTEN ELITE

Forts. fra side 5

nasjonale elite kunne gjøre var å redde det som reddes kunne. Den 9. april 1940 forsøkte Quisling å redde Norges suverenitet, senere gjorde han det han kunne for å skaffe oss allesammen mat. Så forsøkte han å skaffe Norge en tålelig okkupasjon, og om mulig en god plass blant Europas nasjoner i det kommende nye Europa som han trodde på.

Hva anent kunne han gjøre?

En stor del av Quislings elite ligger døde, langt øst. De ofret sitt liv for Norge. Man har lov å si at Norge har behandlet både Quisling og hans elite med forferdende utakknemlighet.

Men herr H. i «Farmand» tillater seg å håne Quisling og hans menn. Han skriver:

«— aller best hadde vært om hele folket hadde opptrådt nasjonalt (som lærere og prester). Slik var det ikke. Det er et faktum at Norge er det land som har gitt et internasjonalt ord for landsforræder. Og det var mange som fulgte Quisling».

Et annet sted skriver herr H.:

«Men at regjeringen ble tiljublet av det norske folk også etter krigen, mens klartseeren organisatoren C. J. Hambro ble møtt med taushet, vidner etter vår mening om instinkt-løshet og uvidenhet».

Hambro var formann i utenrikskomiteen og regjeringen fulgte Hambro som sauene følger bjellesauen. Folket hadde vel større sympati for den vill-ledte enn for den som ledet vill.

Det er ganske merkelig at det ikke engang kan gå opp for den gruppe mennesker som herr H. representerer, at det var uriktig å gå Englands ærende i 1940. Vi hadde, som før sagt, lett kunnet unngå tysk okkupasjon ved å sende et par skudd vestover.

Quisling pleide å si: Den guderne vil ødelegge slår de med blindhet.

Ved å gå engelskmennenes ærende og senere være med på å overlate hele det gamle Preussen til russerne, har Norge og herr H. skaffet seg en ny fiende som hverken herr H. eller en ny elite, eller amerikanerne kan stoppe.

Polen gikk engelskmennenes ærende, og resultatet ser vi. Hadde ikke Quisling grepet inn i Norge, så hadde engelskmennene klart å forvandle Norge til et nytt Polen. Det kan da umulig være noen som mener at det hadde vært en fordel for Norge om engelskmennene hadde klart å få satt iland det planlagte 150,000 mann her, slik at vi hadde fått hele det franske felttoget her oppe. Det å være patriot vil da vel si å arbeide for Norge. Det kan da

umulig være å arbeide for England.

Å være med på å ødelegge Tyskland er det samme som å være med på å ødelegge Europa. Vi får aldri et samlet Europa uten først å få et samlet Tyskland.

Quislings politikk gikk ut på å bevare Norges suverenitet og styrke Norges stilling uten å svekke Tyskland.

Vi ser idag hvor klok en slik politikk var. Hambros politikk gikk ut på å knekke Tyskland uansett hvordan det gikk med Norge. Vi ser idag hvor uklok en slik politikk var.

Beskyldningene mot Quisling for landssvik hviler på engelsk propaganda under krigen, og på en rettsak med bare fiender som dommere. Praktisk talt ingen av de «beviser» som ble brukt i den rettsaken holder. — Skulle Quislingsaken komme opp igjen post mortem, så ville det bli en skandale for dem som dømte ham.

Under hele okkupasjonen arbeidet Quisling for å bli suverenitetsbærer og sikre Norges selvstendighet, mens Terboven, lærerne og Universitetet gjorde hva de kunne for å gi ham en Gauleiters stilling. Hadde tyskerne vunnet krigen, så hadde lærenes aksjon vært et skritt i retning Gau Norwegen, og når tyskerne tapte krigen så er den et skritt i retning Sovjet-Norge, fordi den støttet de krefter som slapp russerne midt inn i Europa, og ødela Preussen som i århundreder hadde vært Europas vern mot Russland.

«Hvorfor rippe opp i alt dette?» spør herr H., og svarer selv:

«For å undgå en ny og verre okkupasjon».

Dette svaret sparker bena under alt det herr H. har skrevet før. Det var jo nettop for å undgå en «ny og verre okkupasjon» at Quisling og mange av frontkjemperne ofret sitt liv. Det var jo nettop for å undgå «en ny og verre okkupasjon» at Quisling og hans elite overhodet samarbeidet med tyskerne. Quisling var ikke i og for seg noen stor tysklandsvenn. Det viser bl. a. hans kamp mot Terboven.

Som konklusjon på sin artikkel skriver herr H.:

«For å møte truselen (fra Russland) trenges et fast europeisk og vesterlandsk samhold, og en elite som ser og betingelsesløst krever et slikt samhold».

Norge hadde en slik elite. Denne eliten blir av herr H. kaldt landsforredere. «Farmand»s venner stakk en kniv i ryggen på den mens den kjempet mot bolsjevismen og en «ny og verre okkupasjon».

Den politiske situasjon i Europa er nu blitt så klar at alle må kunne se at Tysklands deling mellom verdensdemo-

ROOSEVELTS KRIGSKYLD

Øverstkommanderende for den amerikanske Pacificflåte da det japanske angrep på Pearl Harbor fant sted, admiral Kimmel fyller 80 i år neste måned. En undersøkelseskomité i 1946 la storparten av skylden for katastrofen i Pearl Harbor på Kimmel og på general Short, men Kimmel har ikke gitt seg på uretten. Nylig uttalte han i et intervju at president Roosevelt hadde fremkalt angrepet for å kunne oppfylle sitt hemmelige løfte til Storbritannia om å gå med i krigen. Gjennom dette angrepet fikk han tilslutning til krigen fra det amerikanske folk. Admiralen gjentok også at informasjonen mottatt i USA om det forestående angrep ikke var blitt viderebefordret til ham fordi man i Washington ønsket angrepet. Heller ikke var hverken han eller general Short blitt gjort kjent med Roosevelts ultimatum av 26. november 1941 til Japan med krav om at japanerne straks skulle trekke seg tilbake fra det asiatiske fastland.

DEN DØDSDØMTE EICHMANN

Efter at den grundig hjernevaskede Eichmann var blitt idømt den forutbestemte dødsstraff ble han overført til en dødsselle og iført en

kratiet og det russiske imperium ikke er holdbar. Amerikanerne blir nødt til å være med på Tysklands samling. Hvis den lykkes vil vi få Europas og Russlands forente stater med Berlin som hovedstad.

Hvis amerikanerne ikke maktet å samle Tyskland, så vil Russland gjøre det, og da får vi også Europas og Russlands forente stater, men med Moskva som hovedstad. I begge tilfeller vil Quisling imidlertid få rett.

«En demokratisk verden» bli det ihvertfall ikke.

Alle de millioner mennesker som verdensdemokratiet har ofret på gjennomføringen av dets plan er døde forgjeves. Og det blir i tiden fremover rik anledning for alle dem som har vært med på å stemple Quisling og hans fremsynte elite som landssvikere til å skamme seg.

En slik elite som herr H. eftersøker er i dagens Norge en umulighet. Fantes det en virkelig norsk elite i dette landet, så ville den også idag sende et par skudd «vestover» og holde Norge utenfor stormaktens oppgjør i og om Tyskland. Den ville følge i Quislings spor.

rød fangedrakt på samme måte som britene iførte jødiske dødsdømte sabotører slike røde fangedrakter før Israel ble proklamert. Dette førte til skarpe protester i den jødiske presse, for det var «en altfor stor ære» for Eichmann å bli iført en slik drakt. Dermed ble han avkledd den røde dødsdrakt og isteden iført en grå. Hva blir neste påfund i denne humane rettergang og fangebehandling?

LIV OG LÆRE

Stenarbeiderne i Tverdalen ved Larvik har sendt en skarp protest til Statens utlendingskontor mot at de svenske arbeidsgivere ved steinbruddene i Tvedalen har importert spanske steinarbeidere. De protesterende er alle organiserte. Det kan i denne forbindelse være av interesse å minne om at LO samtidig går inn for norsk medlemskap i Fellesmarkedet, som blant annet betyr fritt arbeidsmarked for utenlandsk arbeidskraft i Norge. Det minner oss om da kong August av Sachsen efter å være tvunget til å abdisere noen år senere reiste gjennom Dresden, hvor han ble hjertelig hyldet av en stor menneskemengde. Da stakk den gamle konge hodet ut av kupéinduet og sa: «Jo, dere er noen nydelige republikanere!»

UTDRIVELSE ER FORBRYTELSE MOT MENNESKELIGHETEN

Vi nevnte Eichmann foran, og minner i den forbindelse om at Roosevelt, Stalin og Churchill, disse moralens og dydens voktere i en ond tid, ordnet med å fordrive 18 millioner tyskere fra deres hjem i østområdene. Mange millioner omkom herunder. Eichmann ble dømt for «å ha deltatt i» utdrivelsen av ca. 500,000 polakker og 14,000 slovenere fra deres hjem, og herom sier den israelske rett bl. a.: «Enhver handling med voldelig deportasjon av en sivilbefolkning er i seg selv

Dødsdansen

(Forts. fra s. 4)

stikkteppet og kaster boken i ansiktet på den sovende.

«Gå, forsvinn, forstår du? Gå, ellers ringer jeg på nattsøster og lar deg kaste ut! Du har ikke vært her på fem dage, og nå kommer du bare for å sove!» skriker hun ute av seg.

Mannen reiser seg, klemmer dokumentmappen under armen, tar hatt og hansker og vil si noe, men blir overdøvet. Ved døren snur han seg nok engang. Hans hustru roter i nattbordskuffen, tar et speil ut og stiller på håret sitt.

Da går han.

(Fortsatt)

en forbrytelse mot menneskeligheten». Hvor blir det så av de nye Nürnbergerprosesser? Churchill lever jo fremdeles og likeså massevis av mennesker som deltok mere aktivt i denne utdrivelse enn Eichmann i den han ble dømt til døden for. Skal Israel ordne med bortførelse og rettergang i disse saker også?

PANZER-MEYER DØD

Den tyske krigshelt og fremragende offiser generalmajor i Waffen-SS Kurt Meyer døde på sin 51. fødselsdag 23. desember av hjerteslag. Panzer-Meyer deltok med heder i felttogene både i vest og i øst og var Ritterkreuzträger. I 1945 ble han dømt til døden av en kanadisk krigsrett fordi han «som øverstkommanderende ble gjort ansvarlig for grusomheter begått av hans tropper». Anklager om å ha beordret skyting av krigsfanger måtte man la falle. Han ble benådet til livsvarig fengsel, og ble senere løslatt. Generalmajor Meyer deltok ivrig i hjelpearbeidet for sine kamerater innen HIAG. I begravelsen deltok tusenvis av mennesker, blant dem en rekke av de mest kjente førere fra Waffen-SS, såsom Sepp Dietrich, Paul Hauser, Felix Steiner, Herbert Gille, Wilhelm Bittrich, Heinz Lammerding og Jochen Peiper.

UKENS BESTE

prester vel DAGBLADET når det tar kollega MORGENBLADET i skole og belærer dette blad om den aktomhetsplikt og det ansvar som påhviler anstendige presseorganer!

Bergs Assuransesbyrå

ALT I FORSIKRING

Arbiens gt. 1 — Tlf. 44 49 94

FOLK og LAND

Klerschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 98
Boks 3214

Abonnementspriser:

Kr. 30,- pr. år, kr. 15,- pr. halvår i Skandinavia. Utlandet forøvrig: kr. 35,- pr. år, kr. 17,50 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 40,- pr. år, kr. 20,- pr. halvår

Løssalg 75 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter over en spalte.
Bruk postgiror. 10450.

Utgiver A/L Folk og Land

O. K.